

בבילוי

בוסעים והולכים. שדה סמוך הוקדש למגרש חנייה לאפלי המכוניות. מכל הסוגים והגדלים, שהביאו את רבבות המבקרים הנושאים שמיכות, אוכל ומזוודות, ה"הגירה" נמשכה מן הצהרים עד שעה וחצי אחרי התחלת התכנית.

כמו באופירה. בחורה זו אינה יחידה. מאות כמוה הביאו עמם משקפות לראות בביור את הרקדנים על הבמה — במרחק מאות מטרים — הנראים כבובות קטנות.

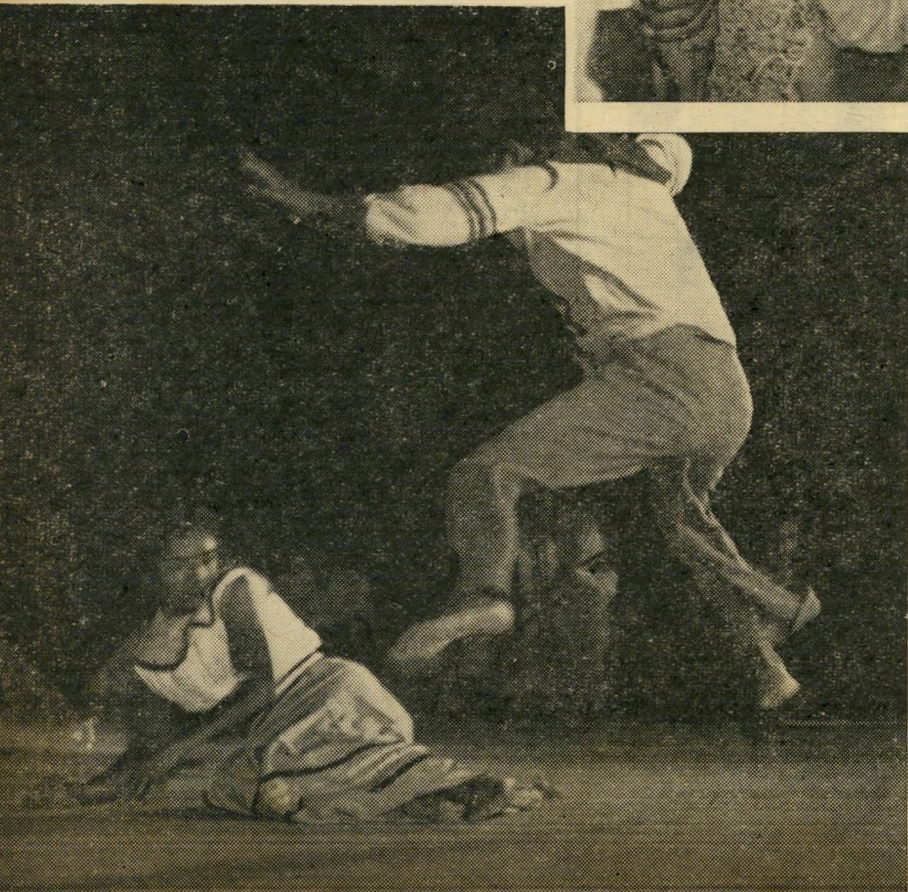

אני כוררי. גברים פראים אלה לא ראו מימיהם את הרי כור" דיסטאן, אשר הם מציגים הלילה את ריקודיו. כולם צברים טהורים, נולדו למשפחות כורדיות בירושלים. ריקוד זה נפתח בתמונה משפחתית, כשהנשים מבשלות אוכל ומגישות אותו לגברים היושבים מן הצד — הכל לצלילי הצרוד של חליל ערבי אשר מנגינתו החדגונית מודגשת על ידי חבטות בתוף גדול.

נגה את ריקוד "הבאר", מימין: הילל ואביבה, הזוג קר, תורם את חלקו בשירה וזמרה. קולו העמוק של כורדיאוגראף והרקדן היהודי האמריקאי הידוע (שחיבר בשעתו עניי המקצוע עם סאלי ביטי, הרקדן הכושי.

רועה ורועה. רקדן ורקדנית מלהקת שרה הלוי בריקודי מחזה.

עליו, עולים חודשים שהובטח להם כי "דליה היא סמל הנוער העברי".

פה ושם עמדו חברי קיבוץ דליה, עונדי סרטים אדומים המכריזים כי סדרנים הנם. במשך שלושה חודשים עסק הקיבוץ בהכנת המקום, גייס את כל חבריו שאפשר היה לגייסם, שכר פועלים מהכפרים הקרובים, השקיע למעלה משלושים אלף לירות. הכינוס הקודם גרם להפסדים, הפעם החליטו אנשי דליה לא להפסיד. אורבא, מעודפי ההכנסות יקימו את האגף הימני של בית התרבות שלהם, ליד האמפיטאטרון הקטן שם התנהל כנוס הריקודים הראשון בשנת 1944.

הקהל התעניין ברובו בריקודים העדתיים בלבד. בהשוואה לריקודי התימנים והצ'רקסים, למשל, לא עורר הריקוד ה"עברי" כמעט שום התלהבות. גם הקצב החדגוני של הדבקה, שהוצגה ע"י קבוצת ערבים, זכה לתשואות סוערות. רבים מבין הנוכחים זכרו כיצד, בכינוס הקודם, המשיכו תושבי דליה אל-כרמל, אחוזי ההתלהבות, בריקוד הדבקה שעה תמימה עד אשר חשבו כי לא יחללו מרקור.

בחצות נגמר הראשון מארבעת חלקי התכנית, ואלפים החלו מטפסים על הגבעות, חזרה למגרש החנייה. היה זה יום חול רגיל והם עשו חשבון כי למחרת יצטרכו לחזור לעבר דתם. אולם בכל זאת נשארו אנשים עד שלוש בבוקר. היו אלה אותם שלא באו רק לחזות בריקודים אלא "המשוגעים" שבאו "סתם ככה, לראות איך המרגש".

בכבישים המובילים חזרה לערים, נמוגה אוירת דליה. מכוניות דהרו בחשכה, מבלי שאחד הנהגים יטרח לעצור ולאסוף טרמפיסט. מכוניות שעמדו לצד הכביש, כשבצעליהן מחטטים במנוע, המשיכו לעמוד שם מבלי שאיש יעצור ויציע את עזרתו. המנוממים שקעו בהרגשה כי עתה חזרו לתנאים המקובלים, לעולם כפי שהוא בדרך כלל וכי מעתה רשאים הם לנהוג כפי שנהגו כל הזמן. עד אשר שוב יסעו לדליה, לכנס הריקודים הרביעי, בעוד שלוש שנים.

ה ברכיבה. הליל עדיין ארוך.